

Mamutov

Napsali Renata Petříčková & Michal Vaněček
Ilustroval Ondřej Zahradníček

Věnování

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Renata Petříčková & Michal Vaněček / Mamutov

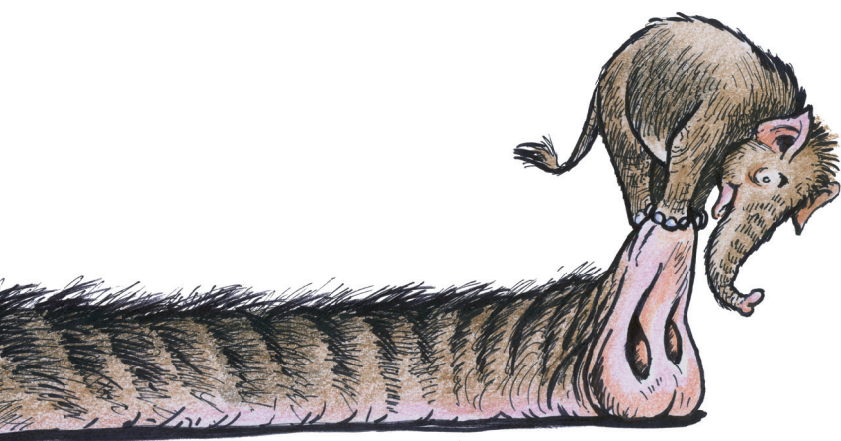
Text © Renata Petříčková & Michal Vaněček 2018

Illustrations © Ondřej Zahradníček 2018

ISBN 978-80-906027-8-6

Obsah

Vlak přiváží Arnošta Hejhulu zpět domů	9
Tajemství modravé lahvičky	12
Dveře do pravěku	17
Hejhula nachází nádraží	22
Vlak na hranatých kolech a mamutí kruhy.	31
Hejhula poznává, že mamuti jsou chytrí jako on.	38
Víkend u Chobodýdesů	46
Profesor se seznamuje s tajemnou knihou	55
Překvapení v Chobotišti	63
Profesor vyloví mouchu a co to přinese	70
Parní stroj a záhadná změna v Chobotišti	80
Pralidé začali pít z modrého jezírka	88
Profesor Hejhula se setkává s podivným mužem	96
Jak se s mamuty hraje na prak	102
Setkání s pracujícími choboheji	109
Je Mamutov a Hejkalov jedno a totéž?	117
Hejhula nachází tunel do Hejkalova	124
Vlak podruhé přiváží do Prahy profesora Hejhulu	130

Vlak přiváží Arnošta Hejhulu zpět domů

Návrat profesora Hejhuly z Hejkalova do Prahy. Hejhula má podivný lístek na dráhu. Zkumavka nalezená v kapse. Záhadná modrá barva.

„**V**stávejte, pane, vstávejte!“
Hlasité volání a třesení ramenem Arnošta Hejhulu probudilo.

„Co je? Kdo je? Kde to jsem?“ blekotal zmateně.

„Praha – hlavní nádraží, člověče,“ usmíval se na profesora průvodčí.

„Ale jak to? Jak jsem se sem dostal?“ nechápal vědec.

„Asi jste nastoupil,“ zarazil se průvodčí a mrknul na profesorův lístek. „Jedete z nějakého Hejkalova,“ přečetl a vykulil oči. „O té stanici jsem snad nikdy neslyšel. A co to vůbec máte za lístek? Takové se přece tiskly před sto lety!“

Průvodčí se zachechtal a popřál Arnoštu Hejhulovi hezký den. Profesor se vypotácel na nástupiště a pokoušel si všechno srovnat v hlavě. Nemohl se na nic rozpomenout. Někam

„A co to vůbec máte za lístek? Takové se přece tiskly před sto lety!“

jel, protože měl zkoumat liščí housenky. To si z něj jeho kolegové asi pěkně vystřelili. Liščí housenka, takový nesmysl.

Žmoulal v ruce prastarý lístek z Hejkalova a snažil se v hlavě něco vydolovat. Ale vůbec se mu to nedařilo. V ústech měl prapodivnou chuť.

Jako bych jedl borůvky, uvědomil si. Ale ještě cítím nějakou divnou pachůť.

Strčil lístek do kapsy a zarazil se. Nahmatal něco skleněného. Vytáhl ruku z kapsy a držel v ní zkumavku. Zkumavku, ve které něco modře světélkovalo.

Co jsem to, proboha, kde sebral? ptal se sám sebe, ale nedokázal si naprosto nic vybavit. No nic, v ústavu se podívám, jestli je to něco zajímavého, rozhodl se a vydal se z nádraží k domovu.

Když si doma svlékal tlustý červený svetr, všiml si, že je na něm zachyceno několik modravých... Co to jen bylo? Jehličí! Uložil je do zkumavky, kterou si přivezl z Hejkalova, a zkumavku dal do kapsy saka, co si chtěl vzít druhého dne do práce.

To taky vyzkoumám! umínil si.

Tajemství modravé lahvičky

Profesor Hejhula si vaří kávu. Překvapivý objev v modré tekutině. Moucha spadne do zkumavky. Hejhula se dočkává strašného překvapení.

Profesor Hejhula byl unavený a chtěl jít spát. Pořád mu ale vrtalo hlavou, co si to z toho Hejkalova vlastně přivezl.

Díval se na modré jehličí a zkumavku s modrou tekutinou, které měl v kapse.

Pak sáhl do batohu a vylovil z něj notes. No ano, v mém notesu možná budou nějaké poznámky, které jsem mezitím bůhvíproč zapomněl. Sundal zavařovací gumičku, kterou byl notes omotaný, a netrpělivě zalistoval stránkami. Panebože, vždyť ten notes je popsáný od začátku až do konce. Začal si matně vybavovat, že pobýval mezi podivnými tvory, jeden měl dokonce čtyři ruce a seděl mu na klíně. No ano – a něco mu vyprávěl, a on, Hejhula, si to všechno zapisoval a kreslil do notesu.

Pan profesor byl krajně rozrušený. Uvařím si silnou kávu, napadlo ho, ta mě probere. Potom se znovu posadil k notesu. To není možné, tady jsou všechna vyprávění o historii

hejkalů na zemi, staré příhody pravých lesních hejkalů, je tady úplně všechno.

A v té zkumavce... Co to je? Profesor nervózně zalistoval stránkami notesu.

Prahmota, v níž je všechno, veškerá tajemství vědy? Četl své vlastní poznámky a nemohl jim uvěřit.

Ale je-li tomu tak, do ústavu s tím nemůže, měli by ho za blázna.

Zvedl telefon a zavolal do ústavu, že cestou z Hejkalova nastydl a bude muset pár dní zůstat v posteli.

Podívá se, co to v té zkumavce vlastně je. Opatrně vytáhl špunt a přičichl k obsahu. Nedokázal říct, jak to voní nebo čím to je cítit. Měl pocit, že se ze zkumavky linou veškeré vůně i pachy, co jich jen na světě je, ale neuměl je nikam zařadit.

Kápl trochu té modravé tekutiny na podložní sklíčko a vložil jej pod mikroskop. Zahleděl se do okuláru a skoro poděšeně ucukl hlavou. Díval se někam do hlubin vesmíru, viděl Slunce a planety a vzdálené galaxie. Přiblížil objektiv trochu níž a spatřil planetu Zemi, viděl, jak po ní pobíhají dinosauři a nějaká úplně neznámá zvířata. Profesor Hejhula vůbec nic nechápal. Bylo to, jako by se díval na film o pravěku. Pro jistotu se přesvědčil, že kouká skutečně na tu nepatrnou kapku modré tekutiny pod mikroskopem. Ne, nic jiného tam nebylo. Přiblížil okulár ještě o kousek. Co to je? Měl pocit, jako by

**Viděl, jak po planetě Zemi pobíhají dinosauři a nějaká úplně
neznámá zvířata.**

se díval na model molekul a atomů. A opravdu, tohle je přece molekula vody, tamhle je nějaká kyselina... Před profesorovými očima tu defilovala celá chemie.

Arnošt Hejhula zvedl hlavu od mikroskopu. Asi si budu muset přečíst ty svoje poznámky v notesu, abych se v tom vůbec vyznal, rozhodl se. Nebo jsem se už dočista zbláznil?

Usedl do křesla a otevřel notes. „Kššc,“ ohnal se rukou po mouše, která se proháněla po jeho pracovně.

Pak sáhl po hrnku s kávou. Překvapeně zjistil, že v tom zaujetí již kávu dopil. Půjdu si uvařit další, řekl si v duchu a znovu se ohnal po té protivné mouše, která se v jeho pracovně zrovna v zimě bůhvíproč probudila.

Vstal a šel do kuchyně postavit vodu na kávu.

Moucha mezitím zmateně poletovala po Hejhulově pracovně. Byla z toho nečekaného probuzení celá popletená. Hledala něco k snědku. Na stole stála ve stojánku zkumavka, kterou profesor zapomněl zavřít. Mouchu přivábila směs vůní linoucí se ze zkumavky. Chvilí poletovala kolem skleněného hrdla, pak ji ta vůně nějak omámila – a ŽBLUŇK! Moucha spadla do modravé tekutiny.

Profesor Hejhula v kuchyni zrovna zapaloval plyn pod konvicí, když vtom uslyšel z pracovny strašlivý kravál. Hvízdot a rachot, až mu uši zaléhaly, ale celé to trvalo jen kratičký okamžik.

Přiskočil ke dveřím pracovny, aby zjistil, co se tam stalo.
Leknutím skoro upustil konvici s vodou, kterou si v tom
zmatku nesl s sebou.

Dveře do pravěku

Profesorova pracovna zmizí a místo ní je pravěká osada. Profesor vidí mamuty. Jsou tam i hejkalové? Profesor váhá, zda se vydat do pravěku.

Pracovna byla pryč! Arnošt Hejhula stál ve dveřích mezi kuchyní a pracovnou a s otevřenou pusou hleděl do jiného světa. Za dveřmi se rozprostírala obrovská planina, sem tam zahlédl i nějaké pravěké rostliny.

Pobíhali tam mamuti, spousta jemu neznámých tvorů a v dálce viděl i primitivní vesnici, kde spatřil bytosti podobné lidem. Profesorovi přišlo, že vypadají jako tvorové, které vědci popisují jako sněžné muže – yetti. Ale že by yettiové žili zrovna v pravěku? Nebo co je to za dobu? Vždyť přece pralidé vypadali jinak, ne? A je to vůbec něco, co někdy existovalo? Vlastně proč „existovalo“? Vždyť to existuje teď a tady!

Hejhula se zmateně otočil.

Na druhé straně byla jeho kuchyně a celý byt. Obrátil se zpět. Za dveřmi začínal jemu neznámý svět, který na první pohled vypadal jako pravěk.

**Arnošt Hejhula stál ve dveřích mezi kuchyní a pracovnou
a s otevřenou pusou hleděl do jiného světa.**

Co se to stalo? ptal se sám sebe. Že bych otevřením lahvičky, ve které byla veškerá prahmota, stvořil paralelní vesmír?

Netušil, že to způsobila moucha, která do lahvičky spadla. Ale na tom vlastně v tuto chvíli ani nezáleželo. Profesor Hejhula zvědavě překročil práh dveří.

Mamut, který byl nejblíž, zavětril.

Hejhula pro jistotu rychle ustoupil zpátky do kuchyně.

Mamut se jen zmateně rozhlédl a pokračoval v pastvě.

Když stojím v kuchyni, oni o mně nevědí! uvědomil si s překvapením profesor.

Musím v tom udělat pořádek, ozvalo se v něm svědomí vědce. Popadl do ruky svůj vědecký notes.

„Všude vidím mamuty, bude to asi Mamutov,“ mumlal si polohlasně a přitom si vše zapisoval do notesu.

Yetti... zajímavé... ale vypadají tak divně. Tu lahvičku jsem dostal od hejkalů, nejsou to nakonec nějakí pravěcí jejkalové? No ano, vždyť to budou asi hejkalové, vždyť jsou jim podobní.

„Jekal – Hejkal?“ napsal si do notesu zárodek své první tvůrčí myšlenky.

Profesor Hejhula se mýlil. Tvorové, které viděl, byli obyčejní pralidé. Navíc netušil, ani taky nemohl, že se zanedlouho setká se skutečnými pradávnými hejkaly.

Moje pracovna se proměnila na pravěký svět, který mohu prozkoumat, došlo mu, když mezi zuby žmoulal tužku.

Někdy se brány do jiných světů otevrou tak neslyšně, že nemáte ani šanci zachytit, že se tak stalo. Tehdy se to událo těsně po období dešťů, a tak bylo všechno vůkol zelené a šťavnaté a keře pod skalou byly plné naducaných modrých plodů. Chutnaly trochu trpce, ale dětem to nevadilo. Pobíhaly kolem, mlsaly, házely po sobě modré plody a u toho hejkaly... No, trošku to tak znělo, prostě halekaly. Zpod keře se v jednu chvíli vypoťácela tlustá housenka, zmateně se rozhlédla, ani nestačila mrknout – a ŠUP! Jedno hbité dítě ji sebralo a nadšeně s ní utíkalo do vesnice za maminkou. Bude večere!

Že by tohle byli ti malí hejkalové? Chlupatí jsou dost, jen co je pravda. Hejkalové zkrátka profesorovi nešli z hlavy.

Z dálky se ozvalo zatroubení mamuta. Právě se dopásl na šťavnaté trávě a byl náramně spokojený. A tak si lehl,

natáhl si chobot pohodlně podél těla a v ten moment usnul. Pochopitelně vůbec netušil, že si právě ustlal u neviditelných dveří do Hejhulovy kuchyně. Ostatní zatím pokračovali v pastvě a věřte tomu, že takový mamut ještě neměl ani tušení o době ledové, a tak vůbec nikam nespěchal. Dokázal se pást celý den a užíval si parádní obrovskou a klidnou celodenní hostinu.

Profesor Hejhula se zatím trochu vzpamatoval z prvotního šoku. Asi konečně zapůsobila káva, kterou vypil. Docela se probudil a byl plný vědeckého nadšení. Jestli má za dveřmi do pracovny opravdu pravěký svět, znamená to, že má přímo před prahem veškerá tajemství pravěku? Nemohl odolat a rychle si naplánoval první krátkou prohlídku. Trochu se bál, protože nevěděl, co se stane, když do pravěkého světa vstoupí...

Zmizí tam navždy?

Bude se vůbec moci vrátit zpět?

Jenže když profesor Arnošt Hejhula zahoří nadšením, maličko mu začne vynechávat mozek. Ostatně jako každému zapálenému vědci – nic ve zlém. Všechn smysl pro opatrnost je najednou pryč a on vidí jen další notes, ba co notes – obrovský tlustý blok, který bude mít popsany poznámkami o pravěku.

